

Regionų komiteto nuomonė. Kaimo vietovių tvarumas

(2013/C 356/14)

REGIONŲ KOMITETAS

- patvirtina, kad nors regionai, kuriuose vyrauja kaimo vietovės, daro pažangą, jų išsivystymo lygis vis dar daug mažesnis negu ES vidurkis;
- apgailestauja, kad, palyginti su 2007–2013 m finansine programa, kaimo plėtrai skirtų lėšų suma labai sumažėjo;
- pažymi, kad svarstoma galimybė išplėsti sritis, kurioms galima skirti finansavimą pagal antrąjį BŽŪP ramstį. Apgailestauja dėl tokių planų, nes dėl jų tik dar labiau susilpnės kaimo vietovių techninės ir socialinės infrastruktūros tobulinimo finansavimas;
- tvirtina, kad LEADER programai skiriamų 5 proc. EŽŪFKP išteklių visiškai nepakanka norint paskatinti kaimo vietovių ekonomiką remiantis tvariu vystymusi;
- mano, kad rengiant derybų su funkcinėje teritorijoje esančiais miestais strategijas itin pasiteisina platus ir tiesioginis tos funkcinės teritorijos kaimo savivaldybių tarpusavio bendradarbiavimas;
- pripažįsta, kad šių teritorijų plėtros strategijos turėtų būti daugiametės – apimti bent jau keliolika metų;
- ragina sudaryti sisteminį ir išsamų kaimo vietovių (bent jau NUTS 3 lygmens) skurdo zonų žemėlapių siekiant užtikrinti, kad būtų efektyviau naudojami socialinei atskirčiai mažinti skirti ištekliai;
- mano, kad būsima Europos kaimo plėtros politika turėtų:
 - būti suderinama su kaimo vietovių tvarumu,
 - pripažinti, kad kaimo vietovės suteikia plėtros perspektyvų ir atlieka lemiamą vaidmenį stengiantis atremti Europai išskylančius iššūkius,
 - pripažinti, kad Europos kaimo vietovių įvairovė yra svarbus veiksnys stengiantis atremti ateities iššūkius,
 - būti skaidri ir aiški, kad jai plačiau pritartų,
 - regionų įvairovės pagalba siekti bendrų Europos tikslų, užtikrinant, kad nebus pamirštų regionų.

Pranešėjas

Pranešėjas Jerzy ZAJĄKAŁA (PL / EA), Lubiankos meras

I. POLITINĖS REKOMENDACIJOS

REGIONŲ KOMITETAS

Kaimo vietovių gyvybingumo svarba

1. pažymi, kad naujausiais Eurostato duomenimis daugiau kaip 23 proc. visų ES gyventojų gyvena grynai kaimo vietovėse, o dar 35 proc. – tarpinėse vietovėse; tačiau kartu pažymi, kad kai kuriose valstybėse narėse grynai kaimo vietovių gyventojų dalis yra gerokai didesnė. Taip yra net 17 iš 27 ES valstybių narių, įskaitant Airiją (73 proc.), Slovakiją (50 proc.), Estiją (48 proc.), Rumuniją (46 proc.), Suomiją, Graikiją, Lietuvą ir Daniją (43 proc.);

2. pabrėžia, kad kaimo vietovėse slypi didžiulis potencialas – žmogiškieji išteklių (kultūriniai ir socialiniai veiksniai), natūrali gamtinė aplinka ir jos biologinė įvairovė, žaliavos ir kiti ekonominiai išteklių, itin svarbūs bendruomenės gyvenimui Europos Sąjungoje ir jos vystymuisi. Turėdamas tai omenyje, Komitetas pripažįsta kaimo vietovių socialinio, kultūros, gamtos, aplinkos ir ekonominio gyvybingumo išsaugojimo priemonių svarbą;

3. pabrėžia, kad gyvenimo kaimo vietovėse kokybė yra svarbus veiksnys, lemiantis, ar ūkininkai ir jų šeimos, specialistai, eksploatuojantys, naudojantys arba perdirbantys pirminius išteklius, ar kiti ūkininkavimu besiverčiantys kaimo gyventojai nuspręs likti čia gyventi ir dirbti. Nuo šių sprendimų priklauso kaimo gyventojų skaičius ir demografinė sudėtis bei galimybės išsaugoti kaimo vietovių gyvybingumą;

4. reiškia susirūpinimą dėl dramatiško gyventojų mažėjimo ir spartėjančio jų senėjimo daugelyje Europos kaimo vietovių. Norint užtikrinti šių regionų gyvybingumą, svarbu, kad kaimo vietovių, skirtų gyvenimui ir verslui, pagrindas būtų stabilus, suteikiantis galimybes gauti pakankamas pajamas. Tam reikia visos visuomenės pastangų ir konkrečiam regionui pritaikytų koncepcijų, grindžiamų endogeniniu potencialu.

5. pabrėžia, kad gyvenimo kaimo vietovėse kokybė yra svarbus veiksnys, lemiantis, ar ūkininkai ir jų šeimos, specialistai, eksploatuojantys, naudojantys arba perdirbantys pirminius

išteklius, ar kiti ūkininkavimu besiverčiantys kaimo gyventojai nuspręs likti čia gyventi ir dirbti. Nuo šių sprendimų priklauso kaimo gyventojų skaičius ir demografinė sudėtis bei galimybės išsaugoti kaimo vietovių gyvybingumą;

6. pabrėžia, kad reikia išsaugoti ir atgaivinti tradicinius kaimo vietovių kultūros ypatumus, kurie yra svarbi vietos, regiono, nacionalinės ir Europos tapatybės dalis;

7. pripažįsta žemės ūkio svarbą, nes jis tiekia tokias būtinas viešąsias gėrybes kaip kraštovaizdis ir saugus maistas; todėl pritaria, kad šias gėrybes kuriantiems ūkiams ir toliau būtų teikiama ES finansinė parama; taip pat mano, kad kaimo vietovės ateityje jautriausiai pajus klimato kaitos sukeltus klimato scenarijų pasikeitimus, todėl reikia įtraukti klimato kaitos švelninimo priemones ir atitinkamai pritaikyti planavimo, teritorinio valdymo ir biudžeto priemones, kad dalyvavimo mechanizmai ir ūkininkavimo praktika sudarytų sąlygas tvariam vystymuisi;

8. mano, kad reikia šviesti visuomenę, ypač jaunąją kartą, kad žmonės suprastų ir įvertintų teigiamus kaimo vietovių aspektus ir tai, kad būtina išsaugoti kaimo vietovių gyvybingumą, nes tai naudinga plačiajai visuomenei;

Tvaraus kaimo vietovių vystymosi finansiniai aspektai

9. pripažįsta, kad reikia toliau įgyvendinti ir tobulinti Bendrą žemės ūkio politiką, kuri yra svarbi Bendrijos priemonė, padedanti įgyvendinti ir trumpalaikius, ir ilgalaikius tikslus, siekti gerų rezultatų nacionalinės ekonomikos ir pasaulinio konkurencingumo srityse ir stiprinti teritorinę sanglaudą visuose valstybių narių regionuose;

10. mano, kad kaimo aplinka labai keisis atsižvelgiant į poveikį, kurį jai daro energetikos, klimato ir veiksmingesnio žaliavų naudojimo politika, galinti šioms vietovėms suteikti svarbesnį vaidmenį pirminės ekonomikos sektoriuje, ir kad šiuos pokyčius nuo šiol būtina iš anksto numatyti siekiant, kad jie būtų tvarūs ir darniai atitiktų ekonomikos, socialinėje ir aplinkos srityje kylančius uždavinius. Be to, kaimo vietovėms ir toliau aktuali sėjomaina, nes ji padeda mažinti priklausomumą nuo sojos importo, gerinti dirvožemio kokybę, mažinti trąšų naudojimą, sugrąžinti į kaimo aplinką stabilų ekonomikos veiklą ir atstatyti Europos Sąjungos prekybos balansą. Tačiau

apgailestauja, kad 2013 m. birželio 26 d. valstybių ir vyriausybių vadovai savo sprendimuose neatsižvelgė į Regionų komiteto nuomonę dėl viršutinių ribų nustatymo ir ekologizavimo, nes dėl šių sprendimų nukenčia tiek kaimo vietovių įvairovė, tiek jų tvarumas;

11. mano, kad Europos Sąjunga turėtų dosniai finansuoti jaunųjų ūkininkų skatinimo programas ir teikti finansinę paramą pusiau natūriniais ūkiams ir nepalankesnėje padėtyje esančių regionų ūkiams, nes ši parama svarbi norint išsaugoti kaimo vietovių gyvybingumą. Be to, nurodo, kad reikia didinti paramą ir subsidijas veiktai, susijusiai su saugomų teritorijų tvarkymu, priežiūra ir gerinimu, siekiant gamtinės aplinkos apsaugą suderinti su tvaraus vystymosi užtikrinimu kaimo vietovėse, kurios yra atsakingos už daugumą saugomų teritorijų;

12. pažymi, kad iš žemės ūkio veiklos gaunamos ūkininkų pajamos bei išmokos ir subsidijos, kurias jie gauna pagal abu Bendros žemės ūkio politikos ramsčius, turi didelės įtakos kaimo savivaldybių, kuriose jie gyvena ir turi ūkius, padėčiai. Šios pajamos daro poveikį ne tik ūkininkavimo našumui ir ūkininkų bei jų šeimų gyvenimo lygiui, bet ir jų gyvenamosios teritorijos mokestinėms pajamoms. Nuo šių pajamų dydžio priklauso, kiek ūkininkai gali pakelti gyvenimo kaimo vietovėse lygį ir kiek jie asmeniškai dalyvauja šiame procese;

13. susirūpinęs, kad 2014–2020 m. finansinėje programoje ketinama skirti mažiau lėšų kaimo plėtrai; apgailestauja, kad, palyginti su 2007–2013 m. finansine programa, kaimo plėtrai skirtų lėšų suma labai sumažėjo – nuo 95,7 mlrd. EUR iki mažiau nei 85 mlrd. EUR. Jei bus įgyvendinti planai valstybėms narėms suteikti teisę iki 15 proc. išteklių (kai kuriuose ES regionuose – iki 25 proc.), skirtų pagal pirmąjį BŽŪP ramstį, perkelti į antrąjį ramstį, lėšos, kurias kaimo savivaldybės galėtų faktiškai gauti, gali dar labiau sumažėti;

14. pažymi, kad svarstoma galimybė išplėsti sritis, kurioms galima skirti finansavimą pagal antrąjį BŽŪP ramstį, t. y. įtraukti patikos fondus, kurie kuriami tam, kad dengtų finansinius nuostolius, patirtus dėl augalų ar gyvulių ligų, ekologinių nelaimių ar didelių žemės ūkio pajamų praradimo, nors tradiciškai šie fondai priklausė pirmajam BŽŪP ramščiui; apgailestauja dėl tokių planų, nes dėl jų tik dar labiau susilpnės kaimo vietovių techninės ir socialinės infrastruktūros tobulinimo finansavimas;

15. palankiai vertina tai, kad Bendra strateginė programa ir partnerystės susitarimai sudaro reikalingas sąlygas geresniam koordinavimui ir integravimui, siekiant paremti tvarų kaimo vietovių vystymąsi; skirti LEADER programai minimalią 5 proc. EŽŪFKP išteklių sumą yra svarbus principas, kad būtų remiama vietos plėtra; nepaisant to, teigia, kad to nepakanka norint paskatinti kaimo ekonomiką;

16. pritaria, kad bendruomenės inicijuotas vietos vystymasis (BIVV) būtų įtrauktas į struktūrinių fondų programas kaip vietos suinteresuotųjų subjektų vykdytina vietos plėtros strategija; visgi mano, kad keletu fondų strategija turi būti susieta su būtinu atitinkamiems fondams taikomų reglamentų koordinavimu. Komisijos pasiūlytas tarpininko sprendimas yra nepakankamas. Šiuo atveju atsakomybė perduodama vienai valdančiajai institucijai, o ne paskirstoma keletui jų, ir pats administravimas nesupaprastinamas. Taisyklės nepakankamai nuoseklios ir yra realus pavojus, kad norint išvengti kritikos reikės daugiau laiko ir išteklių nei skatinti vystymąsi;

17. apgailestauja, kad ERPF ir ESF veiksmų programose LEADER iniciatyva yra neprivaloma ir kad ji gali būti finansuojama tik pagal devintąjį teminių uždavinių „socialinės įtraukties skatinimas ir kova su skurdu“. Dėl tokio principo ribojama vietinės veiklos grupių veiksmų laisvė ir galimybė pasinaudoti įvairių fondų parama vietos plėtros strategijoms įgyvendinti;

18. pabrėžia, kad norint išsaugoti kokybiškas viešąsias ar privačias paslaugas dažnai prireikia didelių politinių, pilietinių ar finansinių pastangų ir ryžtingiau mažinti skirtumus, o tam reikia didesnio kaimo ir miestų vietovių solidarumo;

19. prognozuoja, kad jei toliau bus mažinamas Europos žemės ūkio rinkų reguliavimas, padidės žemės ūkio produkcijos kainų svyravimai, kurie pirmiausia paveiks mažus ir vidutinius šeimos ūkius; be to, atkreipia dėmesį ir į tai, kad liberalizavus pieno kvotas gali padidėti pienininkystės industrializacija ir koncentracija, o tai paskatintų dar daugiau gyventojų išsikelti iš kaimo ir sustiprintų klimatokaitą. Mano, kad svarbu mokėti ūkininkams kompensaciją už jų teikiamas visuotines gėrybes, pavyzdžiui, gamtos ir kultūros paveldą, tokį kaip ganyklos ir atviras kraštovaizdis, kurių negalima parduoti rinkoje. Jei paaiškėtų, kad pieno kvotų sistemos panaikinimas skatina nepageidaujamas gyvulininkystės formas, reiktų imtis politikos priemonių siekiant paremti geresnį vartotojų ir apskritai rinkos informavimą ir užtikrinti gyvūnų gerovę visoje ES;

20. nurodo, kad yra galimybių susieti veiklą, remiamą pagal kaimo plėtros programą (antras ramstis) su veikla, remiama iš regioninių, socialinių arba žuvininkystės fondų, t. y. pagal bendrą strateginę programą. Biodujų gamyba, antžeminė IRT infrastruktūra, inovacijos, gebėjimų ugdymas, įmonių plėtojimas ir BIVV yra priemonės, kurios yra įtrauktos į kaimo plėtros programą, bet taip pat yra susijusios su kitais fondais, kur įvairios įmonės gali viena kitai padėti ir kur miesto ir kaimo poreikiai ir išteklių sutampa;

Kaimo ir miesto funkcinų ryšių svarba

21. supranta, kokie specifiniai iššūkiai kyla regionų, kuriems didelį poveikį daro vidutinio dydžio ir dideli miestai, kaimo savivaldybėms, ir rekomenduoja šių vietovių plėtros strategijas rengti vadovaujantis funkcinu principu;

22. pažymi, kad funkcinėse teritorijose esančiuose miestuose ir kaimo savivaldybėse gausu vertingų ir itin naudingų socialinių ir ekonominių išteklių. RK rekomenduoja, kad rengiant funkcinės teritorijos plėtros strategiją būtų atlikta visų toje funkcinėje teritorijoje esančių išteklių analizė ir užtikrinta, kad plėtros strategijoje būtų atsižvelgta ir į kaimo savivaldybių, ir į miestų potencialą ir jis būtų visapusiškai realizuotas siekiant tvarumo tikslų; taip pat atkreipia dėmesį, kad jei nebus subalansuoto miesto ir kaimo savivaldybių vystymosi, o taip gali nutikti, kai miestas naudojasi tuo, kad dominuoja savo ekonomika ir gyventojų skaičiumi, kaimo vietovėms gali kilti įvairių grėsmių;

23. mano, kad rengiant derybų su funkcinėje teritorijoje esančiais miestais strategijas itin pasiteisina platus ir tiesioginis tos funkcinės teritorijos kaimo savivaldybių tarpusavio bendradarbiavimas;

24. mano, kad rengiant funkcinų teritorijų tvarios plėtros strategijas būtų naudinga taikyti metodiką, kuria būtų užtikrinamas vietos valdžios institucijų ir miesto bei kaimo savivaldybių gyventojų dalyvavimas. Šį dalyvavimą reikėtų užtikrinti ir vykdant parengiamuosius darbus (tyrimus ir analitinę darbą), ir priimant sprendimus dėl galutinės strategijos;

25. taip pat pabrėžia, kad tik dalis priemiesčių kaimo savivaldybių gyventojų iš tikrųjų verčiasi žemės ūkio veikla. Į šias teritorijas iš miestų persikėlę žmonės dažnai tikisi, kad tam tikra, jų nuomone, netinkama, žemės ūkio veikla bus nutraukta, pavyzdžiui, nebebus naudojamos organinės arba cheminės

trąšos ir žemės ūkio technika, auginami ir ganomi gyvuliai ir kt. Rekomenduojama, kad kuriant teritorijų planavimo politiką šios problemos būtų numatytos ir sprendžiamos, visų pirma parengiant tvarią plėtros strategiją, kurioje būtų derinami visų subjektų ekonominiai, socialiniai ir ekologiniai interesai ir, pavyzdžiui, nustatant tik žemės ūkio produktų gamybai skirtas zonas, taip siekiant maksimaliai sumažinti socialinių konfliktų tikimybę;

26. mano, kad kaimo vietovėse, į kurias masiškai keliai miesto gyventojai, socialinės integracijos programos yra viena iš galimybių spręsti socialinius konfliktus, kurie gali kilti dėl gyvenimo būdo, vertybių ir socialinių standartų skirtumų;

27. atkreipia dėmesį, kad reikia teisingai paskirstyti miestui ir kaimui tenkančias ekonominių, aplinkosauginių ir socialinių „miesto driekos“ padarinių šalinimo sąnaudas;

Atokių vietovių kaimo savivaldybėms tenkantys iššūkiai

28. pažymi, kad didžioji dauguma kaimo savivaldybių yra už teritorijų, kurioms dideli ir vidutiniai miestai daro tiesioginį poveikį, ribų. Tad joms remti reikia specialių priemonių. Todėl Komitetas rekomenduoja, kad ir į Bendrą žemės ūkio politiką, ir į Sanglaudos politiką, kuri taip pat įgyvendinama regioninės plėtros priemonėmis, būtų įtraukti sprendimai, kurie iš tikrųjų padėtų pasiekti teritorinę sanglaudą ir sudarytų lygias galimybes tvariam vystymuisi;

29. pripažindamas kaimo išsaugojimo svarbą, Regionų komitetas ragina vietos valdžios institucijoms teikti daugiau paramos, kad jos galėtų sukurti ir išlaikyti techninę ir socialinę infrastruktūrą, kuri svarbi kaimo vietovių gyvybingumui išsaugoti;

30. pabrėžia, kad atokias kaimo vietoves ir miestelius jungia funkcinės sąsajos, ir ragina kurti atitinkamus mechanizmus, kuriais būtų skatinami bendri veiksmai gyvenimo kokybei šiose teritorijose gerinti, visų pirma užtikrinti, kad miesteliuose būtų teikiamos visos vietinės paslaugos, kurių reikia, kad šios teritorijos tinkamai funkcionuotų;

31. pažymi, kad strateginiai dokumentai, kuriuose išdėstoma tokių teritorijų plėtros politika, turi būti kaimyninių vietos savivaldybių bendrų veiksmų ir susitarimų (dvišalio ir platesnio bendradarbiavimo) bei bendradarbiavimo regioninės politikos srityje rezultatas;

Kaimo ir miesto sąsajos ir jų didžiulis poveikis regioninei plėtrai

32. dar kartą pabrėžia, jog labai svarbu ir būtina, kad kaimo savivaldybės ir miestai dirbtų kartu ir bendradarbiautų savo funkcinėje teritorijoje; taip pat pripažįsta, kad šių teritorijų plėtros strategijos turėtų būti daugiamečės – apimti bent jau keliolika metų;

33. rekomenduoja, kad kaimo ir miesto savivaldybės bendradarbiautų sudarydamos teritorines partnerystes;

34. mano, kad prieš funkcinėje teritorijoje pradėdant bet kokią bendrą veiksmą reikėtų surengti plačią viešąją diskusiją, kad dalyvaujančios vietos valdžios institucijos galėtų priimti geriausią sprendimą. Lygiai taip pat, jei kuri nors savivaldybė vėliau norėtų nutraukti bendradarbiavimą funkcinėje teritorijoje, ji turėtų gauti – kadangi egzistuoja infrastruktūros tinklas ir socialinės sąsajos – visų toje funkcinėje teritorijoje bendradarbiaujančių miestų ir savivaldybių sutikimą;

35. atkreipia dėmesį, kad funkcinėje teritorijoje esančios miestų ir kaimo savivaldybės yra vienos nuo kitų priklausomos, nes kartu naudojasi bendrais žmogiškaisiais, aplinkos ir ekonominiais ištekliais ir kartu organizuoja viešųjų paslaugų teikimą;

36. matydamas šiuo metu miestų bendruomenėse vyraujančias gyvenimo būdo tendencijas, siūlo jomis pasinaudoti ir propaguoti gyvenimo kaime privalumus; pabrėžia, kad tinkla-veika suteikia beprecedentę galimybę stiprinti ūkininkų ir maisto vartotojų ryšius; pažymi, kad tokios iniciatyvos gali įnešti svarų indėlį į naujoviškų kaimo ir miesto santykių formavimąsi;

37. pabrėžia, kad trumpos žemės ūkio produktų tiekimo grandinės padeda plėtoti tvarią gamybą ir ugdyti atsakingą vartojimą. Jos tenkina vis didėjančią vartotojų pageidavimą turėti galimybę įsigyti autentiškų, sezoninių, vietos kilmės ir vietos bendruomenės išaugintų produktų. Toks vartojimo modelis yra ir socialiai atsakingas, nes tausojama aplinka, mažiau išleidžiama pakuotei, mažiau į aplinką išmetama CO₂ ir skatinama tvari gamyba. Teikiant paramą trumpoms tiekimo grandinėms kartu reikėtų skatinti integraciją kooperuojantis kaip veiksnį, stiprinantį ūkininkų užimamą rinkos poziciją. Pasiūlos koncentracija yra veiksminga priemonė siekiant užtikrinti ūkininkams teisingas kainas ir patenkinti didėjančią maisto produktų paklausą;

38. tačiau pabrėžia, kad tokiose iniciatyvose norintys dalyvauti gamintojai susiduria su virtine problemų. Dažnai nėra taip paprasta užtikrinti stabilų ir reguliarių produktų tiekimą vartotojams, kurie paprastai pageidauja, kad maisto produktų būtų

galima įsigyti visada, kad jų netrūktų ir jų būtų įvairių. Paprastai tam reikia brangios įrangos (pvz., specialiai tam pritaikytų transporto priemonių, aušinimo sistemų, prekybos taškų, perdirbimo priemonių, ir kt.). Todėl Komitetas rekomenduoja, kad tokia veikla būtų įtraukta į veiklos, kuri gali būti remiama, sąrašą;

39. pažymi, kad daugeliui vietovių sunku įveikti tokias kliūtis kaip fizinis prieinamumas, didelis atstumas iki centrų, kur priimami sprendimai ar vykdomi tyrimai, ribota galimybė pasinaudoti naujomis technologijomis, ir kurie yra labai svarbūs vystymosi galimybėms, vienodoms galimybėms ir gyvenimo kokybei užtikrinti. Be to, kaime mažesnis užimtumas ir sukuriama mažiau naujų darbo vietų nei mieste;

40. pažymi, kad, be esamų problemų, kyla ir naujų iššūkių, pavyzdžiui, klimato kaitos padariniai, nykstanti biologinė įvairovė ir kitos ekologinės problemos, mažėjantys užmiesčio plotai, ypač žemės ūkio paskirties žemės, taip pat senėjanti visuomenė; pabrėžia, kad reikia labai stengtis suprasti šį klausimą ir imtis būtinų priemonių jam išspręsti, ryžtingai įgyvendinant politiką gyventojų mažėjimo problemai spręsti;

41. apgailestauja, kad mažėja kaimo dinamiškumas palyginti su miestu; taip pat pabrėžia, kad 2010 m. lapkričio mėn. paskelbtoje Penktojoje ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos ataskaitoje išryškinti socialiniai ir ekonominiai Europos regionų skirtumai;

42. patvirtina, kad nors regionai, kuriuose vyrauja kaimo vietovės, daro pažangą, jų išsivystymo lygis vis dar daug mažesnis negu ES vidurkis; pažymi, kad šis atotrūkis ypač ryškus, jei lygintume juos su regionais, kuriuose dominuoja miestai. 12 ES valstybių narių vidutinis kaime sukuriamas BVP yra 73 proc. mažesnis negu miestų. Kaimo ir miesto skirtumai itin ryškūs Vidurio ir Rytų Europoje ir Pietų Europoje;

43. ragina sudaryti sisteminių ir išsamų kaimo vietovių (bent jau NUTS 3 lygmens) skurdo zonų žemėlapių siekiant užtikrinti, kad būtų efektyviau naudojami socialinei atskirčiai mažinti skirti ištekliai;

44. dar kartą pažymi, kad labai svarbu įdiegti daugiapakopio valdymo sistemą siekiant užtikrinti veiksmingą Europos ir nacionalinės politikos, įskaitant Bendrą žemės ūkio politiką, pertvarką po 2013 m. Šiuo klausimu kyla nemažai abejonių, kurias reikia skubiai išsklaidyti. Nors šis principas buvo aiškiai pripažintas pasiūlyme dėl Bendrojo reglamento, vietos ir regionų valdžios institucijų vaidmuo partnerystės susitarimuose tebėra

neiškus. Kaimo regionai ir bendruomenės nebegali taikstyti su tuo, kad būdami bendro finansavimo subjektai neturi įtakos pasirenkant prioritetus ar įgyvendinimo ir valdymo metodus. Europos Komisijos parengtose gairėse dėl partnerystės susitarimų turinio turėtų būti aiškiai nurodyta, kad į tokių susitarimų rengimą svarbu įtraukti kaimo atstovus;

Europos kaimo vietovių strategija ir politika iki 2030 m.

45. mano, kad būsima Europos kaimo plėtros politika turėtų:

- būti suderinama su kaimo vietovių tvarumu,
- pripažinti, kad kaimo vietovės suteikia plėtros perspektyvų ir atlieka lemiamą vaidmenį stengiantis atremti Europai iškilančius iššūkius,

- pripažinti, kad Europos kaimo vietovių įvairovė yra svarbus veiksnys stengiantis atremti ateities iššūkius,
- būti skaidri ir aiški, kad jai plačiau pritartų,
- regionų įvairovės pagalba siekti bendrų Europos tikslų, užtikrinant, kad nebus pamirštų regionų;

46. laikosi nuomonės, kad siekiant šių tikslų būsima kaimo plėtros politika turės sudaryti sąlygas ūkininkams aktyviau dalyvauti teikiant viešąsias paslaugas;

47. laikosi nuomonės, kad kitą programavimo laikotarpį dabartinė tendencija daugiausia kaimo plėtros lėšų skirti žemės ūkio sektoriui turėtų būti labiau subalansuota, kad būtų užtikrintas tikras kaimo vietovių ekonominis vystymasis.

2013 m. spalio 9 d., Briuselis

*Regionų komiteto
Pirmininkas*

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO
